

ninger, der ville opstaa, naar ikke Forslaget under Nr. 6 kommer ind i Loven. Det er for at hindre en saadan Opsygighed, der er en ligefrem Følge af Majoratsbaandets Løsning, at Endringsforslaget er stillet; det er ikke for at gjøre noget Indgreb i Overenskomsterne, men det er for at fiksere de Giendomsbestidderne, der ere interesserede i Majoraterne ligesaa vel som Majorats herrerne, at de ikke bringes i Nød og Besværlighed ved Lovens Gjennemførelse. Dertil skal jeg indskrænke mig.

Frederiksen: Jeg ønsker kun uden videre at indblande mig i den Debat, der i Diebliffet føres om de enkelte Spørgsmaal ved Behandlingen af dette Stykke, at udtale, at jeg for mit Bedkommende, hvormegen Pris jeg end sætter paa det, der her er bragt frem, dog ikke kan finde mig i den Grad tilfreds stillet derved, at jeg jo dog, om Ministerens Forslag, som jeg haaber, vil gaa igjennem, vedblivende maa finde, at der her er en vid Mark for Lovgivningsmagten at arbejde videre frem i. Saaledes som jeg tillod mig at udtale ifjor, anser jeg det for meget urigtigt, at man ikke har medtaget, vel ikke alle Pengekapitaler men de Pengekapitaler, der ere knyttede til Lehn, Fideikommissjer, eller hvilken Form Majoratet nu findes under. Det er aabenbart, at mange af disse Kapitaler aldrig vilde være blevne belagte med den døde Haands Tryk, hvis ikke den, der i sin Tid har foretaget denne Disposition, dermed havde ment at binde den faste Eiendom, saa at, naar dette Motiv bortfalder, naar man tillader, at den faste Eiendom bliver frigjort, vil det i mange Tilfælde være stridende mod den oprindelige Disponents Billie, at disse Kapitaler, der paa de forskjelligste Maader ere knyttede til saadanne faste Eiendomme, vedblivende, uden at noget som helst Middel gives derimod, skulle være belagte med saadanne Baand. For at se, hvor urimeligt det er, behøver jeg kun at nævne et Exempel. Man sammenstille den Godseier,

der har solgt sit Fæstegods og har faaet Kapitalen ind, og den Godseier, som endnu ikke har solgt Fæstegodsjet. Den Sidste kan frigjøre Formuemassen, den Første kan ikke, naar denne Lov kommer ud. Det forekommer mig ikke blot at være stridende mod de Motiver, der have været tilstede i sin Tid, men ogsaa at være en mærkelig Inkonsekvens, naar man vil ordne denne Sag, hvor man tager fat paa hele Formuemassen, og hvor der, naar man saaledes tager fat paa hele Formuemassen, dog aabenbart ikke er nogensomhelst særlig Grund til at udsøndre de til Majoratet hørende Kapitaler fra hele den øvrige Formuemasse. Det andet Moment, som forekommer mig her at være altfor strengt og som ganske vist i mine Dine ingenlunde er tilstrækkelig lempet ved Forslaget under Nr. 43, er, at der skal kræves Samtykke fra Hovederne for samtlige successionsberettigede Linier. Saaledes som jeg allerede har tilladt mig at udtale før under Behandlingen af denne Sag, er jeg ikke i Stand til at se, at der er nogensomhelst virkelig reel Grund til at kræve et saadant Samtykke fra disse Hoveder for Linierne. Det, der i mine Dine er Grund til at kræve, er Samtykke fra dem, der have menneskelig Udsigt til at arve. Der kan det være rigtigt at kræve et saadant Samtykke, men at En tilfældigvis staar i Spidsen for det, man kalder en Linie, er ingen Grund. Den anden Søn f. Ex. kan der være Grund til at kræve Samtykke af. Den første Søn kan være svag, der kan være Udsigt til, at han efter menneskelig Sandsynlighed aldrig kommer til at arve, saa at det er den anden Søn, der har Sandsynlighed for at arve. Men hans Samtykke spørger man ikke om, hvorimod der skal kræves Samtykke af Hovedet for en eller anden fjern Linie, som ikke har mindste menneskelige Sandsynlighed for nogensinde at komme i Besiddelse af Formuemassen. Man har søgt at lempe paa det ved et Forslag, som ikke foreligger til Afstemning ved dette Afsnit, men som staar i Forbindelse med den